

Нури, Адолфъ — Nourrit, Adolphe — знаменитъ французски оперенъ пѣвецъ — драматиченъ теноръ, род. 3 мартъ 1802 въ Парижъ, умр. 8 мартъ 1839 въ Неаполъ — първи синъ на пѣвца отъ Голѣмата опера Луи Н., който искалъ да го направи търговецъ, но той учи скрито отъ баща си пѣние, и 1821 се явява въ ролята на Пиладъ отъ Глуковата „Ифигения въ Таврида“ въ „Голѣмата опера“ — съ много голѣми успѣхъ, та когато баща му напуща операта, той заема неговото мѣсто и, съ мощния си гласъ и великодушната си игра, достигаща до съвършенство — особно въ Майерберовитѣ опери — става пѣвческа звезда на Парижъ — редъ години безъ съперникъ. Но когато знаменития Дюпрецъ бива назначенъ покрай него за първи теноръ въ „Голѣмата опера“, той си дава оставката, като въ душата му залѣга едно дълбоко чувство на оскърбление. Следъ това, пѣе въ Белгия, Франция и Италия и въ едно упомянуто, следъ едно представление на „Норма“ въ Неаполъ, се хвърля отъ балкона на театъра. Короннитѣ му роли сж били въ: „Хугеноти“, „Робертъ-дьяволътъ“, „Еврейка“, „Нѣмата отъ Портучи“ и др. Като сценически изпълнител, Н. е билъ ед-

на рѣдко одарѣна натура. Писалъ е и нѣколко балета: „Силфида“, „Буря“ и др.

Нюансъ, фр. nuance — отсѣняване на тоновата сила при музикалното изпълнение, съ което се предава разнообразие, и се постига изразителностъ и животъ (гл. Динамика).

Нюманъ, Ернестъ — Newman, Ernest — английски музикаленъ изследователъ, род. 30 ноемв. 1869 въ Ливерпулъ, училъ въ университета въ родния си градъ, занимавайки се ревностно и съ музика; до 1903 е ималъ за занаятие търговията, следъ което я напуща, и става преподавателъ въ Мидландовата консерватория въ Бирмингамъ, но следъ две години отива въ Манчестеръ като музикаленъ критикъ на „Манчестеръ Гвардианъ“, а следъ една година се връща наново въ Бирмингамъ — като такъвъ на „Дейли постъ“. Писалъ: „Вагнеръ“ (1904), „Глукъ и операта“ (1895), „Музикални студии“, „Вагнеръ като човѣкъ и артистъ“ (1914), „Хуго Волфъ“, „Рихардъ Щраусъ“ (1908), „Елгаръ“, „Пианистътъ и неговата музика“ (1920) и др., освенъ това, превелъ на английски нѣколко книги, и редактиралъ една сборка, подъ името „Нова музикална библиотека“.

О.

О, ит. = или, напр. violino o flauto = цигулка или флейта, 2) въ католическото литургийно пѣние — антифонитъ, които започватъ съ О. (Les O. de l'Avent) и се пѣятъ по единъ специаленъ редъ въ диитѣ, които предхождатъ Рождество Христово, 3) при пѣснитѣ въ срѣдновековieto, нотирани съ невми, О. показва, че тѣ се намиратъ въ четвъртия църковенъ гласъ (тонъ), 4) при мензуралната нотация, кржлото О. приличаще повече на нула, е знакъ на Tempus perfectum.

Оанстепъ, ан. onestep — бързъ модеренъ танцъ въ $\frac{2}{4}$ тактъ — съ движение въ осмини въ мелодията.

Обадъ, фр. Aubade — сж пѣсни на провансалскитѣ трубадури, които се пѣятъ при раздѣлата на влюбенитѣ съ пукване на зората, премина-

ли и въ инструменталната музика. Нѣкои компонисти пишатъ О-и и за пѣние.

Оберлайтнеръ, Максъ фонъ — Oberleithner, Max von — оперенъ компонистъ, род. 11 юли 1868 въ Шойнбергъ (Австрия), ученикъ на Брукнеръ въ Виена, дето свършва и право; отъ нѣколкото негови опери, най-голѣми успѣхъ е имала „Желѣзнятъ спасителъ“.

Обертонове, гл. аликвотни тонове.

Обертюръ, Карлъ — Oberthür, Carl — виртуозъ-арфистъ и компонистъ, род. 4 мартъ 1819 въ Мюнхенъ, умр. 8 ноемв. 1895 въ Лондонъ; дълго време камервиртуозъ на херцога въ Насау, после живѣе въ Висбаденъ и Франкфуртъ а/м., 1848 се преселва въ Лондонъ, отдето приема концертни пжтувания въ